

၀။ ကျိုက်ထီးရိုးတောင် လူသတ်မှု

BURMESE
CLASSIC
.COM

အောက်တွင် ရေးသားဖော်ပြအံ့သော အဖြစ်အပျက်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ဦးထင်ကျော်တို့ သည် ယခုစစ်ကြီးမဖြစ်မီသုံးနှစ်ခန့်က ကျိုက်ထီးရိုးသို့တရားဖူးအသွားတွင် မမြော်လင့်ဘဲတွေ့ကြုံခဲ့ရ သောအဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပါကြောင်း။

ဦးထင်ကျော်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် သင့်လျော်မှုမျှ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်များကို သားရေသေတ္တာတလုံးစီနှင့်ထည့်၍တနေ့သော()လဆန်းတွင် မော်လမြိုင်ရထားနှင့် လိုက်ပါလာ ခဲ့ရာ ကျိုက်ထီးမြို့သို့ရောက်ရှိ၍ ကျွန်တော်နှင့်ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း ကိုသိန်းမောင်ဆိုသူ၏ နေအိမ်တွင် တည်းခိုလျက်ရှိကြ၏။

ကျိုက်ထီးတွင်တည့်မျှ အမောအပန်းဖြေပြီးသော် နောက်တနေ့ကျိုက်ထီးမှ ဘတ်စ်ကားဖြင့် တောင်ခြေရင်းရှိကင်မုန်းစခန်းသို့လာခဲ့ကြပြီးလျှင်တောင်ခြေတွင်ညစာကိုခပ်စောစောစားသောက်ပြီး နောက် တောင်ပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။

ညဉ့်အချိန်၌တောင်တက်ခြင်းမှာနေ့အချိန်တွင်တက်ရခြင်းထက် ခရီးရောက်လေရာတယောက် တည်းတက်ရခြင်းထက်လည်း အပေါင်းအဖော်နှင့် တက်ရခြင်းက ပို၍ လျင် မြန် သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့မှာ စကားတပြောပြောနှင့် ပျော်ရွှင်စွာရှိကြကုန်၏။

အချို့ စခန်းများ၌သန့်ပြန့်သောမြန်မာကော်ဖီဆိုင်ကလေးများရှိရာခရီးပန်း၍ဝမ်းဟာသော အချိန်များတွင် ဝမ်းထဲသို့ကော်ဖီပူပူတခွက်ထည့်လိုက်ရခြင်းမှာရန်ကုန်ဟော်တယ်များတွင် ခမ်းနား မှာ စားသောက်ခဲ့ရသော 'တီပင်' များထက်ပင် အဆပေါင်းများစွာ ပို၍ အရသာရှိသကဲ့သို့ မှတ်တင်ရ၏။

ဆောင်းအခါလည်းဖြစ်ပြန်၊ ညဉ့်ဦးယံအချိန်လည်းဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် နားချည့် တခါ လျှောက်ချည်တလည်ဖြင့် တက်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့အနီးမှ မိန်းမတစ်ယောက် သီချင်းကို သံပြိုင်ဆိုကာ တက်၍သွားကြရာ ၎င်းတို့နောက် မနီးမဝေးမှလည်းကာလသားတစ်ယောက်တည်းတယော၊ မယ်လင်များဖြင့် တီးမှုတ်ကခုန်၍သွားကြပြန်၏။ ဤသို့တယောက်နှင့်တယောက်၊ တဖွဲ့နှင့်တဖွဲ့ဖိုသ် မသံပေးကြသော အသံများမှာ လမ်းတလျှောက်လုံးဆူညံလျက်ရှိကုန်၏။

ကျွန်တော်တို့လည်း မောပန်းသည့်အခါများတွင် တဲစခန်းများတွင်ခေတ္တခဏ နားနေလျက် အစဉ်အတိုင်းတက်ကြရာည ၁၀ နာရီမထိုးမီ တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ကြလေသည်။ ထိုအချိန်က ဘုရား၏ဝန်းကျင်မှာ များစွာသန့်ရှင်းသပ်ယပ်မှုမရှိလှသေးဘဲ အဆောက်အဦများလည်းနည်းပါး လှသေး၏။

တောင်ပေါ်ရှိ ဇရပ်တံဆောင်း၌ တည်းခိုပြီးနောက် နောက်ဘနေတွင် ကျောက်သမ္ဗန်၊ ကျောက်ထပ်ကြီး၊ ကြီးကန်းပါးစပ်၊ ရသေ့ တောင်မှစ၍အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိကျော်စောထင်ရှားသော နေရာများသို့ သွားရောက်ကြ၏။ အထူးသဖြင့်ရသေ့ တောင်သို့သွားရောက်ရာတွင်ဦးထင်ကျော်သည် အချို့နေရာများ၌တောင်ကမ္ဘာယံ၏အခြားဘက်တွင် အလွန်နက်သော ချောက်ကမ္ဘာကြီးများနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်ကမ်းပါးတွင်ပေါက်ရောက်သော သစ်ပင်ပန်းပင် ခြုံနှံယပ်ပတ်ပေါင်းတို့ကို ကြည့်ရှုမှတ်သားခြင်းဖြင့် အချိန်ကိုကုန်စေ၏။

တောင် ပေါ်တွင် ၂ ညမျှအိပ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း ပြန်ဆင်းခဲ့ကြ၏။ ကင်မုန်းစခန်းသို့ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် မကောင်းသော သတင်းတစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် အခြားဘုရားဖူးများနည်းတူ အတော်ပင်စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရကုန်၏။ ထိုသတင်းမှာ အခြားမဟုတ် ကျိုက်ထီးမြို့မှနာမည်ကျော် ပန်းပုဆရာကြီး ဦးဘစိန်ဆိုသူသည် ၎င်း၏ ဇနီးနှင့် အခြားအဖော်ညွှန့်သည် ၃ ယောက်တို့ပါ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်မှ ရသေ့ တောင်ဘက်သို့အကူးတွင် ဦးဘစိန်မှာ တောင်ပေါ်မှ ခြေချော်လိမ့်ကျသဖြင့် သေဆုံးသွားကြောင်း။ အလောင်းကို ဝန်ထမ်း ကူလီများအား ဆုငွေ ၁၀၀ ပေး၍တောင်အောက် ချောက်ထဲမှ ရှာဖွေယူရပြီးလျှင် ပုလိပ်များ လာရောက်၍ ဆေးရုံကိုယူသွားပြီဖြစ်ကြောင်း။ ဆရာကြီးဦးဘစိန်မှာ ပန်းပုအတတ်တွင်နာမည်ကျော် ရှိပေမက မြို့ပေါ်တွင် လူချစ်လူခင်များသူတယောက်ဖြစ်ကြောင်း အစရှိသောသတင်းများ ဖြစ်လေ သည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်တကွ ကြားရသူအပေါင်းတို့မှာ ဤသို့မတော်တဆဖြစ်ရခြင်းကို များစွာ ဝမ်းနည်းကြလျက်ဦးထင်ကျော်ကပင်....

“ဒီလူ့လက်ရာကို အရင် ဆစ်လစား ဂျူဗလီတုန်းက ကျုပ်တခါတွေဘူးမိတယ် ထင်ဘယ်။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ၊ ဒီလိုအနုပညာသည်တယောက် ဆုံးသွားတာအင်မတန်နာတယ် ကိုတင်မောင်”
.....ဟုပြောသေး၏။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုသော ကိုသိန်းမောင်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကိုသိန်းမောင်ဇနီးမောင်နှံတို့လည်း ကျွန်တော်တို့အား ဆီးကြို နှုတ်ဆက်ကာ ၎င်းတို့ ကိုယ်တိုင် ဘုရားသို့လိုက်၍ပို့ရန်ဝတ္ထုစားရှိလျက် မပို့ရသည်ကို ဝမ်းနည်းကြောင်းဖြင့် လောကူတစ်စကား ပြောကြားပြီးနောက်....

“ဒါနဲ့ ဆရာတို့ကို ဦးသာနိုးကတောင်လာပြီး မေးသေးတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က နေလည်လောက်ဘုရားက ပြန်ရောက်ပါလိမ့်မယ်ပြောတော့ နောက်တခေါက် လာခဲ့ပါအုံးမယ်လို့ ပြောသွားတယ်”

....ဟု ဦးထင်ကျော်အား ပြန်ပြောလေ၏။

“ဘယ်ကဦးသာနိုးလဲ ကိုသိန်းမောင်၊ ကျုပ်နဲ့လဲမသိပါကလား”

“မနေ့က တောင်ပေါ်ကလိမ့်ကျပြီး သေသွားတဲ့ ပန်းပုဆရာကြီးဦးဘစိန်ရဲ့ တပည့်ပေါ့ ခင်ဗျာ၊ သူ့ဆရာသေတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး နဲ့နဲပါးပါးဆရာနဲ့ တိုင်ပင်စရာရှိလို့ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ....ဒီလူ့အကြောင်းကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ကင်မွန်းစခန်းမှာ ကထဲက ကျုပ်တို့ဒီသတင်းကြားရတယ်၊ နို့ ပေမဲ့ တောင်ပေါ်က ခြေချော်ကျပြီးလိမ့်ကျသေတဲ့ဟာ ကျုပ်တို့စုံစမ်းပေမဲ့ ထူးမယ်မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီကိစ္စကဒီလိုတဲ့ဆရာရဲ့၊ ပန်းပုဆရာကြီး ဦးဘစိန်ဟာတောင်တက်တောင်ဆင်းမှာ တခြား လူများထက်တောင် ကျင်လည်သတဲ့ခင်ဗျာ၊ သူ့အိမ်မှာတည်းခိုနေတဲ့ ဧည့်သည်သုံးယောက်ကိုဘုရား လိုက်ပြီး ပို့တော့ သူ့မိန်းမပါ၊ ပါတယ်ပေါ့ခင်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဘုရားကရသေ့တောင်အကူးမှာ သူက ဧည့်သည်တွေကိုတောင် ရွှေကုလက်ကမ်းပြီး တချို့တောင်ခါးပန်းတွေ၊ ချောက်နက်တဲ့ နေရာ တွေမှာတို့ပြီး ခေါ်ရှာသေးသတဲ့၊ ဒါနဲ့ ခြံအကျွေ့တခုရောက်တော့ ငြိုးဆို ပျောက်သွားတာ အချို့ကလမ်းမြင်လိုက်ရတယ်ဆိုထင်ပါရဲ့၊ ဦးသာနိုးလာတော့မှ သေသေချာချာပြောပါလိမ့်မယ်။ ဒီဟာကိုသူ့မိန်းမကတော့ သူ့ယောက်ျားဒီလိုဖြစ်တာနဲ့ မွန်ထူပြီး အိပ်ယာထဲက မထနိုင်တော့ပါ ဘူးတဲ့ခင်ဗျာ၊ ခမ္မာလဲသနားစရာတဲ့၊ မိန်းမတော့ဘာမှမပြောရှာပါဘူး၊ နို့ ပေမဲ့ အိပ်မှာစောင့်ကျန်တဲ့ သူ့တပည့် ဦးသာနိုးက သူ့ဆရာဟာ ဘယ်နည်းနဲ့ မဒီလိုဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ဆရာ့ကိုတိုင်ပင်ချင်လို့ ထင်ပါရဲ့ ဆရာ”

“နေပါအုံး၊ ကျုပ်တို့ ဒီမြို့ရောက်နေတာ သူ့ကို ဘယ်သူကပြောလို့တုန်း ကိုသိန်းမောင်ရဲ့”

“အို...ဆရာလို လူကြီးတယောက် ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေး ရောက်လာတာ တရက်နှစ်ရက် ရှိရင် လူတိုင်း သိကြတာပေါ့ခင်ဗျာ၊ ဟော....ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုက ဝင်လာတာ ဦးသာနိုးဘဲ မဟုတ်လား”

ထိုခဏ၌အသက် ၄၀ခန့်ရှိ ဟိုအညာသားနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသူတယောက်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်အား ကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ် ဦးထင်ကျော်က....

“ထိုင်ပါခင်ဗျာ၊ ထိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ခပ်စောစောက တခေါက်လာတဲ့ အကြောင်း ဟောဒီက မိတ်ဆွေ ကိုသိန်းမောင်ကပြောလို့ သိရပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးသာခိုးလည်း ကိုသိန်းမောင်ပေးသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သက်ပြင်း တချက်မျှချ၍ ထိုင်လိုက်ပြီးနောက်....

“ကျွန်တော်တို့ဆရာ အဖြစ်တော့ မပြောပါနဲ့တော့ခင်ဗျာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဘုရားကို သူတယောက်ထဲသွား အဇော်တွေနဲ့ သွားတောင်တတောင်လုံး သူ့ ခြေရာချည်းဘဲ၊ အဲဒီလို တောကျေတဲ့ လူတယောက် ခြေချော်ပြီး ကျသွားရှာတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့ပါရဲ့ ခင်ဗျာ”

“သည်တော့ ဦးသာခိုးက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ဘယ်လိုမှတော့ မထင်တတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒို့ပေမဲ့ ခြေချော်ပြီး ကျသွားတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကျေနပ်နိုင်ဘူး ခင်ဗျ”

“သူနဲ့ အတူတူသွားတဲ့ ညော်သည်တွေကကော ဘယ်ကလဲ”

“လင်မယား ၂ ယောက်က မော်လမြိုင်ကဘဲခင်ဗျာ၊ တခြားလူတယောက်က မန္တလေးကလို့ ထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဆရာက ဘုရားဖူးလာတယ် ဆိုမှဖြင့် သိသိ၊ မသိသိ သူက တွေးမှေးပြီး ခေါ်သွားတာဘဲ။ တခါတလေ အပြန်စရိတ်တောင် သူက ထုတ်ပေးလိုက်သေးတယ်၊ သည်လောက် သဘောကောင်းတဲ့လူ ခင်ဗျာ၊ ဟောဒီက ကိုသိန်းမောင်ကိုသာ မေးကြည့်ပေတော့”

လဘက်ရည် သောက်အပြီးတွင် ဦးထင်ကျော်သည်ဆေးတံကို အေးဆေးစွာ မီးညှို့ပြီးနောက်....

“အင်း.....အမှုကတော့ တုံးတံကြီးဘဲ ဦးသာခိုး၊ သို့ပေမဲ့”

ဦးထင်ကျော်သည် ကျန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင်....

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုတင်မောင် ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်ရတာ ပြီးငွေလွန်းလို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဘုရားဖူးရအောင် ထွက်လာ ခဲ့ပါတယ်၊ ဘယ်နှယ်လာပြီး အမှုနဲ့ တွေ့နေရပြန်တယ် မပြောတတ် ပါဘူးဗျာ”

“ဒီကိစ္စကလေးကိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်သံသယ ကင်းသွားအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါ စုံထောက်ကြီး ခင်ဗျာ”

ထိုနေရာ၌ ကိုသိန်းမောင်က ဝင်၍....

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ မြို့ရောက်တဲ့အခါ တတ် နိုင် ရင် လဲ ဆောင် ရွက် ခဲ့ ပါ ခင်ဗျာ”

“ဪ.....ဝါထက် အိမ်မှာ အခု ညော်သည်တွေ ရှိသလား”

“မရှိဘူးခင်ဗျာ၊ အပြင်ထွက်သွားကြတယ်၊ ညနေမှ ပြန်ကြမယ်တဲ့”

“ဒါပြင်အဆင်သင့်ဘဲ၊ ကျုပ်ကလူရှုပ်ရင် မကြည့်တတ်ဘူး၊ ကိုင်း...ကိုတင်မောင်ညွှတ်သည်တွေ မရှိတဲ့အခိုက် ကျုပ်တို့ လိုက်ကြဦးစို့”

* * *

ဦးဘစိန်အိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့တည်းခိုသော ကိုသိန်းမောင်အိမ်နှင့် လေးငါးလမ်းမျှဝေး၍ ကျွန်တော်တို့လည်း ဦးသာနိုးနှင့်အဘူ စကားပြောရင်း ခြေလျင်လျှောက်ခဲ့ကြလေ၏။

အိမ်မှာတိုက်ခံအိမ်တလုံးဖြစ်၍ အတော်အတန်ကျယ်ဝန်းသော ခြံတံခြံအလယ်၌ သပ်ယပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားရာ စိမ်းလဲ့သော မြက်ခင်းများနှင့် ခြံစည်းရိုးရှိဝါးရုံများမှာ ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဗိုလ်အိမ်များသဖွယ် သပ်ယပ်ညီညာစွာ ကိုက်ဖြတ်၍ထားသည်ကို၎င်း၊ ပန်းရံနှင့် ပန်းအိုးများမှာလည်း ဆွနေရာနှင့်ဆွ လှပစွာစီစဉ်ထားရှိသဖြင့် ၎င်း အိမ်ရှင်မှာ (ART) ခေတ် သုခုမ အနုပညာကို လိုက်စား၍ စိတ်ကူးယဉ်သူတယောက်ဖြစ်ကြောင်းသိနိုင်လေသည်။ အသုဘသို့လာကြသောပရိသတ်တို့မှာ ညွှတ်ခန်းတွင် ဝိုင်းရံကာ စကား ပြောဆို လျက် ရှိကြကုန်၏။ အိမ်ဝင်း၏အပြင်၌ကား လူလေးငါးယောက်တို့သည် အသုဘကိစ္စအတွက် အလောင်းကို ပြင်ဆင်လျက်ရှိလေသည်။

ခြံဝင်းအတွင်း၌ကား အိမ်ရှိရာသို့သွားသော လမ်းကလေးများကို မြေနီများခင်းထား၏။ ကျွန်တော်တို့သည် တိုက်အောက်ထပ် ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ဦးသာနိုးသည် ရှေ့မှ ဝင်သွားရာ ကျွန်တော်တို့လည်း နောက်မှလိုက်ပါသွားကြရ၏။

တံခါးအဝင်ဝ၌ပင် အလှထားသော ဦးဘစိန်၏လက်ရာများကို တွေ့ရ၏။ ကိန္နရီမောင်နှံတစ်စုံကို အတွင်းသို့ဝင်သောတံခါးဝ၌တူရလေရာ အတွင်းညွှတ်ခန်း၌ကား အခန်းဝတွင် ဆင်ရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ်ကို၎င်း၊ အိမ်တွင်းအခန်းတံခါးများထိပ်၌ ‘ဒေါင်းရုပ်’ကြီးများကို၎င်း တွေ့ရ၍ ဦးဘစိန်မှာ ပန်းပုဆရာကြီးဖြစ်ရုံမျှမက ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့်လည်း ပြီးပြည့်စုံပြီးလျှင် အိမ်ကိုဥဇာပတိုက်ထားများကဲ့သို့ အလှပြင်၍ထားတတ်သူတယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။ ညွှတ်ခန်းတွင် စန္ဒယားနှင့် မှန်ဘီရိုများ၊ ကုလားထိုင်နှင့် ဆိုဖာကြီးများ၊ ယိုးဒယား ပန်းခက် များဖြင့် ထူလုပ်ထားသော လိုက်ကာများသည် အခန်းကို ပိုမို၍တင့်တယ်ခမ်းနားစေ၏။

ညွှတ်ခန်းနှင့်ဆက်လျက် တိုက်၏လက်ဝဲဘက်တွင် တိုက်နှင့်တူ၍ဆောက်ထားသောအဆောင်တခုရှိ၍ ဦးသာနိုးသည် ထိုအဆောင်သို့ကူးသော တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် တပိုင်းကာထုလုပ်ပြီးအရပ်များ၊ သစ်သားစများ၊ မှန်ဘီရိုကြီးငယ်ဖြင့် ထည့်ထားသော ပန်းပု ထုလုပ်ရန်

www.burmeseclassic.com

စူးဆောက် တန်ဆာပလာများ၊ သစ်သားတုံးကြီးများကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုအခန်းကြီးမှာ ဦးဘစိန်၏ အလုပ်ခန်းဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

ထိုအခန်း၌ ရန်ကုန်မှ ပန်းချီကျော်ဆရာကြီးများရေးဆွဲသော ကားကြီးများအပြင် နိုင်ငံခြားမှလာသော ကျောက်ရုပ်များ၊ အလှတူရင်ပုံများကိုပင် တွေ့ရ၍ ဦးဘစိန်မှာ ခေတ်မီပန်းပုဆရာတယောက်ဖြစ်ကြောင်း နေ့မှန်း သိရှိရလေသည်။

ဦးသာနိုးသည် ကျွန်တော်တို့အား ထိုအခန်းတွင်ထားခဲ့၍ တခဏမျှကြာလတ်သော် မိန်းမတယောက်နှင့်အတူ ပြန်၍ ဝင်လာလေ၏။ ထိုမိန်းမမှာအသက် ၂၅ နှစ်ခန့်မျှသာရှိသေး၍ ငါးရံ့ကိုယ်ဟု ဆိုအပ်သော ခြေနှင့်စင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရှိပြီးလျှင် မျက်နှာမှာ သနားကမားရှိပေ၏။ အစိမ်းနုရောင် မျက်နှာသုတ်ပုံဝါကလေးကို လည်ပင်းတွင် ရစ်ပတ်ထားပြီးလျှင် ၎င်း၏မျက်လုံးများမှာလည်း နီမြန်းလျက်ရှိသဖြင့် ၎င်းမှာ ဦးဘစိန်၏ဇနီးဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

ဦးသာနိုးသည် ဦးဘစိန်၏ဇနီးညွန့်ညွန့်နှင့် ကျွန်တော်တို့အား မိတ်ဆက်ပေးပြီးနောက်...
“ကိုင်း ဆရာကတော်က ဟောခံစံထောက်ကြီးများသာ တဆိတ် ကြည့်ပြီးပြောပါတော့၊ ကျွန်တော် လဘက်ရည် ပြင်လိုက်တဲ့မယ်”

...ဟု ပြောကာ နောက်ဖေးဆောင်သို့ ဝင်သွားလေ၏။ ဦးထင်ကျော်သည် တည်ငြိမ်အေးဆေးလှသောအသံဖြင့်...

“အသုဘကိစ္စအတွင်းမှာ မေးလား မြန်းလားလုပ်ရတာ သိပ်အားနာစရာကောင်းပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးရယ်... ကျွန်မသိသမျှ ပြောဘို့ အသင့်ရှိပါတယ်၊ ဦးတို့ အကြောင်းကို သတင်းစာတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ ဖတ်ဘူးလို့ လူကို မမြင်ခင်ကတဲက အများကြီး ကြည်ညိုမိပါတယ်”

“ဦးဘစိန်က တောင်ဆင်းတောင်တက်အင်မတန်ကျင်လည်တယ်ဆိုပြီးတော့ ဘုရားကိုနှစ်စဉ် သွားဘို့လဲ အင်မတန်ဝါသနာကြီးတယ်လို့ ကြားရတယ်”

“ကြားတဲ့အတိုင်း အမှန်ပါတဲ့ ဦးရယ်၊ ကျွန်မ စိတ်ထင်ဖြင့် သူ ဘုရားကို ရောက်တာ ၁၀ ခေါက်လဲမကဘူး၊ အခေါက် ၂၀ လဲ မကဘူး၊ လူကြုံကောင်းရင် တနှစ်ထဲနှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ပေးမဲဆောက်တာတဲ့၊ တောတကတော့၊ တောင်တကတောင် သူမရောက်တဲ့နေရာရယ်လို့ မရှိဘူး၊ အင်မတန် တောကျေတဲ့လူတယောက်ဟာ ဘာမဟုတ်တဲ့ရသေ့ တောင်ဘက်အကူးမှာ ဒီလိုခြေချော်ပြီး ကျသေရတယ်ဆိုတာ လူကြားရင်တောင် ရှက်စရာကြီးဖြစ်နေပါတယ်ဦးရယ်”

“ရသေ့တောင်အကူးမှာ တောင်ကမ္ဘာယံတွေက အတော်စောက်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လမ်းတွေကလဲကျဉ်းပြီး အကွေ့အကောက်တွေက များပါဘိသနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီပေးမဲ့ ကိုဘစိန်ဟာ တလမ်းလုံး ကျွန်မကို လာပြီးတဲ့ခေါ်လိုက်၊ ကျွန်မကနဲ့ အတူလိုက်လားတဲ့ ညွှန်သည် ကိုဘဌေးဆိုတဲ့လူကို တွေ့လိုက်နဲ့”

“ဒီကိုဘဌေးဆိုတဲ့ လူလား မန္တလေးက ညွှန်သည်ဆိုတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ လူက အရပ်ရပ်ပုပု၊ ပိန်ပိန်၊ တောင်ကို ကောင်းကောင်းလဲမတက်ဝံ၊ ဆင်းတဲ့အခါလဲ ကောင်းကောင်းမဆင်းဝံနဲ့ တလမ်းလုံး ကိုဘစိန်ကချည်း တဲ့ခေါ်နေရတာပါဘဲ၊ ဒီလူက တောင်ဝှေးနဲ့တောင် ကောင်းကောင်း မတက်နိုင်ဘူးရှင်၊ သူ့ကြောင့် သိပ်ပြီး ခရီးဖင့် တာဘဲ”

“ဦးဘစိန်လိမ့်ကျသွားတော့ ဒီလူက ဘယ်မှာလဲ”

“ဦးဘစိန်ရှုံ့နောက်မှာရှင်”

“ဦးဘစိန်နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ”

“ဝါးတချိန် သာသာလောက် ဝေးပါလိမ့်မယ်”

“မညွန့်ညွန့်ကကော”

“ကျွန်မ ကိုဘစိန်ရှေ့ တခေါ်လောက်ရောက်နေပြီရှင်”

“ပထမ ဘယ်လိုအသံကြားလိုက်ရသလဲ”

“ဘာသံမှ ပထမ မကြားရပါဘူးရှင်၊ နောက် ကျ တော့မှ ကိုဘဌေးက ကိုဘစိန်လိမ့်ကျ သွားပြီဦး...လာကြပါအုံး၊ လာကြပါအုံးလို့ အော်လိုက်သံကြားရပါတယ်”

“ဒီတော့ သူ့ကို ကိုဘစိန် လိမ့်ကျသွားတယ်ဆိုတဲ့ နေရာနောက် ဝါးတချိန်လောက်မှာ မြင်ရတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နေရာက ဘယ်နေရာလဲ၊ အလယ်သာသာလောက်မှာ ထင်ပါရဲ့၊ ရသေ့တောင်ဘက်ကို နီးပါတီ”

“ရေအိုးစင်ကလေးအလွန်လောက်မှာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အဲဒီနေရာနားမှာပါဘဲ၊ ကမ္ဘာကြီးတွေကလဲ ဒီနေရာမှာ မတ်မတ်ကြီးတွေ ကြောက်ရေကြီး”

“ဟုတ်တယ် ဒီနေရာမှာ ကမ္ဘာစောက်တွေ ခြုံတွေ အင်မတန် ပေါတာဘဲ၊ လမ်းကလဲ ကျဉ်းတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ လူတယောက်အနိုင်နိုင် လျှောက်နိုင်ပါတယ်၊ ဦးတို့လဲ ရောက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

“ရောက်ခဲ့ပါပြီဦး၊ နို့ နေပါအုံး၊ မော်လမြိုင်က လင်မယား ဆိုတာကကော”

“သူတို့က ကိုဘဌေး နောက်က တခေါ်လောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သေးတယ်ရှင်၊ လင်က မယား ကြောက်လို့ တဲ့ခေါ်နေရတယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဒီ ကိုဘဌေးဆိုတဲ့လူကို ဦးဘစိန် အရင်က သိဘူးသလား”

“မသိဘူးပါဘူးရှင်၊ သက်သက် သူစိမ်းပြင်ပြင်ပါ၊ မန္တလေးက လာပြီး ဦးဘစိန် လက်ရာတွေ ကြည့်ချင်ပါတယ်ဆိုပြီး အလုပ်ရုံကို အလယ်လာ၊ မန္တလေးက ပန်း ပုလုပ် ငန်း အ ကြောင်း တွေ ပြောရာက စကားလက်ဆုံကျပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်ကြတာပါဘဲရှင်”

“ဦးထင်ကျော်သည်စကားပြောရင်း သမင်ချိုပေါ်၌ တင်၍ထားသော ဝါးတောင်ဝှေးများ၊ ကြိမ်တောင်ဝှေးများဆီသို့ ပျက်စိရောက်၍ သွားပြီးလျှင်....

“ဒီ ကိုဌေးဆိုတဲ့ လူကတောင်ဈေးနဲ့ တက်တာတောင် ကောင်းကောင်း မဘက်နိုင်ဘူးလား”
 “ဟောဟိုသမင်ချိုပေါ်က တောင်ဈေးတွေဟာ တောင်တက်တဲ့ တောင်ဈေးတွေပေါ့ရှင်၊
 ကိုဘစိန်တို့က ဒီလောက် ဝါသနာကြီးရွာတယ်၊ ဘုရားတက်ဖို့ တောင်ဈေးတွေတောင် တဖို့တသေ
 သိမ်းထားတယ်”

“တောင်ဈေး ကိုယ်စီနဲ့လား ခင်ဗျ”

“အားလုံး တောင်ဈေးပါ ပါတယ်ရှင်၊ နို့ပေမဲ့ သူကတော့ တောင်ဈေး ဘယ်တော့မှ
 မကိုင်ဘူးရှင်”

“မော်လမြိုင်က လင်မယားက ဘယ်သူတဲ့လဲ၊ သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းဘဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မော်လမြိုင်က ကိုတင်ဇေနဲ့ မသန်းကျင်တို့ကတော့ အရင်ကထဲက သိကြပါတယ်၊
 ဒီအိမ်လာတိုင်း တဲပါတယ်”

“ဒါထက် ဒီ ကိုဘဌေးက ဘယ်မှာတဲသလဲ”

“သေသေချာချာ မသိပါဘူးရှင်၊ ထမင်းဆိုင် တဆိုင်မှာ တဲသလိုလို ပြောတာပါဘဲ”

ထိုခဏ၌ ဦးသာနိုးသည် လဘက်ရည်ပွဲ ပြင်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့လည်း ဦးသာနိုး
 တည်ခင်းသော လဘက်ရည်ကို သောက်လျက်ရှိကြရာ ညွန့်ညွန့်သည် ဦးထင်ကျော်ထံ အခွင့်
 တောင်းပြီးလျှင် ပရိသတ်များအား ညွှန်ခရန် ညွှန်ခန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

*

*

*

လဘက်ရည် သောက်ကြပြီးနောက် ဦးထင်ကျော်သည် ဦးဘစိန်၏ အလုပ်ခန်းသို့ လှည့်လည်
 ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ကျွန်တော်နှင့် ဦးသာနိုးလည်း ၎င်းနှင့်အတူ လိုက်ပါ ကြည့်ရှုလျက် ရှိကြလေ၏။
 ဦးဘစိန်၏ အလုပ်ခန်းမှာ ပေ ၄၀ ခန့် ရှည်လျား၍ အလင်းရောင် ရစေရန် နံဘေးမှ
 မှန်ပြွတ်တင်းပေါက် ၄ ပေါက်ဖြင့်၎င်း၊ ကောင်းကင်မှ စကင်းလိုက် ခေါ် အလင်းရောင် ဝင်နိုင်ရန်
 ကောင်းကင် ပေါက်များဖြင့် ပြုလုပ်ထား၏၊ တုလုပ်ပြီး တိုးနုယား ဗြဟ္မာရုပ် တရုပ်သည် အခန်း၏
 အလယ်၌ရှိ အခန်း၏ဒေါင့်တဒေါင့်တွင်ကား ထုလက်စ မိန်းမရုပ် တရုပ်မှာ ဦးခေါင်းမှ
 ထက်ခြမ်းကွဲကာ ၎င်း၏အပိုင်းအစများသည် ခုံအောက်ရှိ သစ်သားစ များ ရေပေါ်စများဖြင့်
 ထောနှောလျက်ရှိ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် ဦးသာနိုးအား...

“ဒီအရုပ်တွေဟာ ပုံစံနဲ့ ထုတာတွေမှတ်တယ်”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာက အရုပ်ကို ပထမ ဓာတ်ပုံဖြစ်စေ၊ ပန်းချီပုံဖြစ်စေ၊ အတိုင်းအထွာယူပြီးမှ ထုလေ့ရှိတယ်”

“ရုပ်ပုံကို ပုံယူတဲ့ ဖိုင်တဲ့ မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်”

“တဆိတ်ကြည့်ပါရစေ ခင်ဗျာ”

ဦးသာခိုးသည် ကျွန်တော်တို့အား ညှော်ခန်း နောက်ရှိ ဦးဘစိန်၏ အလုပ်စား ပွဲသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ဖိုင်တဲ့ကြည့်ရာ ဦးထင်ကျော်လည်း ဖိုင်တဲ့များမှ အရုပ်ပုံစံများ၊ ဓာတ်ပုံများကို ထုပြီးလျှင်တခု စိတ်ရှည်လက်ရှည်ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်တော်မှာ စိတ် မဝင်စားသည်နှင့် ဆေးပြင်းလိပ်တလိပ်ကို ညှိကာ မဂ္ဂဇင်းတစောင်ကို ဖတ်လျက်ရှိ၏။

“နာရီဝက်ခန့်မျှကြာလတ်သော် ဦးထင်ကျော်သည် အောက်ထပ်မှ ဟောင်းနွမ်းသော ဓာတ်ပုံတပုံကိုထုတ်ယူ၍ ဦးသာခိုးအား လှမ်းပေးပြီးနောက်...”

“ဦးသာခိုး ဒီဓာတ်ပုံကို သိသလား”

“မသိပါဘူး ဆရာ”

ကျွန်တော်သည် ဦးသာခိုးလက်မှ ဓာတ်ပုံကို တောင်းယူ ကြည့်ရှုရာ မိန်းမတယောက်၏ ဓာတ်ပုံထပ်ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရ၏။ ဓာတ်ပုံမှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာ၍ အဖြူရောင်မှ အဝါရောင်သို့ပင် ကူးပြောင်းခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ကြည်လင်ပြတ်သား၍ ခုံတခပေါ်တွင် ခပ်ကြုံကြုံ ထိုင်၍နေသော မိန်းမတယောက်၏ ဓာတ်ပုံကိုမြင်ရလေသည်။ နာတပေါ်၍ နဖူးကျယ်ပြီးလျှင် ဆံထုံး ထုံးပုံ ပန်းပန်ပုံ ဘီးစိက်ပုံတို့မှာ ရှေးဝန်လှ၏။ ဓာတ်ပုံ၏ ကျောဘက်၌ ခဲတံဖြင့် “အချစ်ဟောင်း” ဟု ရေးထားသည်ကို ဦးထင်ကျော်က ဦးသာခိုးမမြင်အောင် ကျွန်တော် အားပြ၏။

၎င်းနောက် ဦးထင်ကျော်သည် ထိုဓာတ်ပုံကို ဦးသာခိုးထံမှ ခေတ္တတောင်းယူခဲ့ပြီးလျှင် အလုပ်ခန်းသို့ ပြန်ခဲ့၏။ အလုပ်ခန်းသို့ရောက်သောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် ထက်ခြမ်းကဲ့လျက် ရှိသောအရုပ်မှ အောက်သို့ကျနေသော သစ်သားစကလေးများကို တခုစီ စိတ်ရှည် လက်ရှည် ဆက်စပ်လျက်ရှိလေသည်။

အရုပ်မှာ ရှေးဆန်သော မိန်းမတယောက် ထိုင်နေပုံ ထုလုပ်ထားသည်ဖြစ်ရာ ကိုယ်တခြမ်းနှင့် မျက်နှာတပိုင်းတစကို အချောကိုင်ပြီးမှ ဦးခေါင်းမှ နေ၍ ခွဲချလိုက်ဟန်ရှိလေသည်။

“ဦးသာခိုး ဒီကဲ့နေတဲ့အရုပ်က ဘယ်ပုံစံယူပြီးထုတာလဲ”

“ဒီဟာတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော်က သစ်သားအရုပ်ကို ကိုသာ ပထမ အကြမ်းပုံလောင်းပေးရပါတယ်”

“ဘာပြုလို့ ခွဲပစ်လိုက်ရသလဲဗျ”

“ဆရာမေးလို့ရှိမှ ပြောရအုံးမယ်ပေါ့ခင်ဗျာ၊ အရုပ်ကို သေသွားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆရာ ဦးဘစိန်ဟာ အင်မတန်နှစ်သက်ပြီး အမြတ်တနိုးထုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ သစ်သားကိုတော့ မော်လမြိုင်က လာတဲ့ ကျွန်းသား အကောင်းဆုံးကို သူကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ပေးပါတယ်။ အရုပ်က ဘယ်သူမှ အော်ဒါပေးတာ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ သူ့စိတ်တိုင်းကျ ထုတာ၊ ဒါနဲ့ တောင်ပေါ် အတူတက်ကြည့်

မန္တလေးက ကိုဘဌေးဆိုတာက သူ့ကိုရောင်းပါ ၃၀၀ ကျပ် ပေးပါမယ်တောင် ပြောဘယ်ခင်ဗျ။ ဒီတော့ ဆရာဦးဘစိန်က ဒီအလုပ်ဟာ သူ့ရောင်းစားဘို့ ထုတာ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်မှာ အလှူထားဘို့ ထုတဲ့အကြောင်း ပြောသေးတယ်။ ဒါနဲ့ နောက်တနေ့ကျတော့ အလုပ်ခန်းကို သူခိုး ဖောက်ပါလေရော ခင်ဗျ”

(ဆေးတံတိုကို မီးညှိလျက်) “အင်း...ပြောပါအုံး ဘာတွေများ ပါသွားသလဲ”

“ဆောက်ကတလက် လွှဲကလေးတချောင်း ဒါပါဘဲဆရာ၊ အဘိုးတော့ မတန်လှပါဘူး၊ ဘယ်လိုများ စိတ်ကူးပေါက်လာသလဲ မပြောတတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီး အမြတ် တနီးထားတဲ့ အလုပ်ကို တခါထဲ ခေါင်းကနေပြီး ခုတ်ချခဲ့တာ ဆရာတို့ မြင်တဲ့အတိုင်းပါဘဲ”

ဦးထင်ကျော်သည် ဦးခေါင်းကို နှစ်ချက်သုံးချက်မျှ ညှိတ်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးသာခိုးသည် အလုပ်ခန်းပြုတ်င်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက်...

“ဟော...သူတို့ ပြန်လာကြပြီ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဦးသာခိုး ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ရှေ့မှ တစ်ယောက်လာသော ယောက်ျားတယောက်နှင့် မိန်းမတယောက်ကို ၎င်းနောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက် ပါလာသော လူတယောက်ကို၎င်း မြင်ရလေ၏။ နောက်မှ တယောက်တည်း လိုက်လာသူမှာ ကိုဘဌေးပင် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်သည် လက်ကိုင်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး နောက်...

“ကိုင်း...ဦးသာခိုး ကျွန်တော် ကိုငှားရမ်းတဲ့ ကိစ္စတွေဘာတွေ ညှိသည်တွေ မသိစေနဲ့ အုံးနော် ကြားလား၊ မေးရင် ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဖူးလာတဲ့ ညှိသည်တွေ တိုးနယားရှုပ် လိုချင်လို့ လာမေးတာလို့ပြောတာပေါ့၊ ကိုင်း...ကိုထင်မောင် ကျုပ်တို့ ပြန်ကြမယ်”

အလုပ်ခန်းမှ ညှိခန်းသို့လှည့်၍ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆင်ဝင် အောက်မှ လက်ျာဘက်အဝင် လမ်းအတိုင်း ထွက်ခဲ့ကြရာ လမ်းအလယ်လောက်တွင် ညှိသည်များနှင့် ဘွေ၏။ ရွှေမှလင်မယားနှင့် တူသောစုံတွဲသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်၍ သွား၏။ ၎င်းတို့နောက်မှ လိုက်လာသော ကိုဘဌေးကမူကား ကျွန်တော်တို့ကို ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွား၏။ ၎င်းမှာ အရပ်ပုပုနှင့် ‘ဂင်တို’ ဖြစ်၍ နဖူးမှာကျယ်ဝန်းပြီးလျှင် အတော်အတန် ကြည့်ရှု၍ ကောင်းသော ရုပ်အဆင်း ရှိလေသည်။

ထိုသူသည် တချက်မျှ ကျွန်တော် အား လှမ်း၍ ကြည့်သွားရာ ကျွန်တော်လည်း ၎င်း၏ မျက်နှာကို မြင်ဘူးသလိုလိုပင် စိတ်က အောက်မေ့မိသေး၏။ သို့သော် မည်သည့်နေရာတွင် မြင်ခဲ့ ဘူးသည်ကိုကား လုံးလုံး စဉ်းစား၍ မရပေ။

ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်သို့ မပြန်သေးဘဲ၊ ဘူတာရုံဘက် ဆီသို့ လာခဲ့ကြ၍ ဦးထင်ကျော်သည် ဘူတာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထမင်းဆိုင်များတွင် မန္တလေးမှ လာရောက် တည်းခိုနေသည်ဆိုသော မောင်ဘဌေး၏ အကြောင်းကို မေးမြန်းရာ တစ်စုံတစ်ရာမေး၍ မရဘဲ ရှိနေခဲ့၏။

ထိုအခါ ဘူတာရုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ တိုက်တန်းလျားဖြစ်၍ ၎င်း၌ ထမင်းဆိုင်များရှိရာ ရပ်ဝေးမှ ဘုရားပူးလာ၍ မြို့ထဲတွင် တည်းခိုနေရန် အသိအကျွမ်းမရှိသူများမှာ ၎င်း ထမင်းဆိုင်များ၌ တည်းခိုလေ့ရှိကြ၏။ ဆိုင်များတွင် ၎င်း၏အကြောင်းကို မေး၍မရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း လမ်းမကြီးမှကွေ့၍ လမ်းကျဉ်းကလေးကခုတ်ပိရုံ အခြား ထမင်းဆိုင် တဆိုင်သို့ လာခဲ့ကြ၏။ ထို ထမင်းဆိုင်ကလေးမှာ ယခင် ထမင်းဆိုင်ကြီးများကဲ့သို့ စည်စည်ကားကား မရှိလှဘဲ တည်းခိုသော ညွှတ်သည်များလည်း နည်းပါးဟန် လက္ခဏာရှိ၍ ဆိုင်ရှင် အဘိုးကြီးမှာ အသက် ၆၀ ခန့် မှ ရှိ၍ ရှမ်းလူမျိုးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူလေသည်။

ဦးထင်ကျော်က မောင်ဘဌေး၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြော၍မေးသောအခါ....

“အော်....ဟုတ်လား....တည်း နေ တာ ယောက်ျား တယောက်တော့ရှိတယ်။ သူငယ်က မောင်ဘဌေးမှမဟုတ်ဘဲ၊ သူ့နာမည်က မောင်စောဟန်....၊ ကျုပ်တို့လို ရှမ်းလူမျိုးထဲကဘဲ”

“ဘယ်တုန်းကရောက်သလဲဦးရဲ့”

“တလောကရောက်တာ ၆ရက်လောက်ရှိပါပြီ၊ မောင်တို့ကမောင်စောဟန်နဲ့မိတ်ဆွေလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဦးရယ်....ကိစ္စရှိလို့ပါ၊ ဒါထက်သိအခုဘယ်သွားသလဲ”

“ပန်းပုဆရာကြီး ဦးဘစိန်အသုဘကို သွားတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဦးဘစိန် ဟာ ကျုပ်နဲ့ ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ အင်မတန်သဘော သကာယကောင်းတဲ့လူ၊ ဘယ်နှယ်ဒီနှစ်မှအခုလို လိမ့်ကျ သေသွားရရှာတယ်မပြောတတ်ဘူး”

“ဒီ မောင်စောဟန်က ဦးဘစိန်နဲ့ သိဘူးလို့လားခင်ဗျာ”

“ဦးဘစိန်ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ရှမ်းပြည်မှာနေဘူးဆိုထင်ပါရဲ့၊ဒါကြောင့်အသိအကျွမ်းများ ဖြစ်ခဲ့ကြဘလားမပြောတတ်ပါဘူးမောင်ရယ်”

“သူ့နာမည် ကျွန်တော်တို့ကြားတော့ မောင်ဘဌေးလို့ခေါ်တာဘဲ”

“ဒါက မြန်မာနာမည်ကိုးမောင်ရဲ့၊ မောင်စောဟန်ဆိုတာက ရှမ်းနာမည်ပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ တဆိတ်ခွင့်ပြုပါအုံးခင်ဗျာ”

“သူ့လာယင် ပြောဘို့လိုသေးသလား”

“မလိုပါဘူးဦး၊ ကိုင်း.....ကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်တို့ပြန်လိုက်ကြဦးစို့”

ထိုည၌ဦးထင်ကျော်သည် အမှု၏အကြောင်းအရာကိုဆက်လက်၍ မပြောဘော့ဘဲ အခြား
ရယ်မောစရာအကြောင်းများကိုသာ ပြောဆိုပြီးလျှင် အိပ်ယာသို့စောစောဝင်လေ၏။

နောက်တနေ့နံနက် ကျွန်တော်သည် အိပ်ယာမှ တစုံတယောက်သောသူ၏အသံဖြင့် လန့်၍
နိုးလေရာ ထိုအချိန်မှာ ၇ နာရီထိုးနေပြီဖြစ်၍ ဦးထင်ကျော်လမ်းလျှောက်ရာမှပင် ပြန်လာခဲ့ချေပြီ။

“ထလေဗျာ ကိုတင်မောင်၊ ၇ နာရီခွဲတော့မယ်”

“ခင်ဗျားလမ်းလျှောက်ကတောင် ပြန်ခဲ့ပြီ ဟုတ်စ”

“ဒါတင်ဘယ်ကလဲဗျ၊ အင်စပိတ်တော် ဦးမူဆိုတဲ့ လူနဲ့ တွေ့ပြီး ကြေးနန်းကလေး
ဘာလေးတောင် ခိုက်စရာရှိတာရှိပြီးခဲ့ပြီ”

“ဘယ်ကိုရိုက်တာလဲဗျ”

“အခုမသိချင်ပါနဲ့အုံးဗျာ၊ ညနေလောက်ကျတော့ သိရဗျေပေါ့”

ကျွန်တော်တို့လည်း အိမ်ရှင်ကိုသိန်းမောင်တို့ဇနီးမောင်နှံနှင့်အတူ လဘက်ရည်များသောက်
ကြပြီးနောက်ဦးထင်ကျော်က....

“ကိုင်း.....ကိုတင်မောင်၊ နေရစ်ချင်လဲ နေရစ်ခဲ့ပေအုံးတော့ဗျာ၊ ဦးဘစိန်အလောင်းခေါင်း
မသွင်းခင် ဆေးရုံကိုကျပြသွားကြည့်လိုက်အုံးမယ်”

....ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင်အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့လည်း ၁၁ နာရီအထိ ဦးထင်ကျော်အား ထမင်းပွဲနှင့် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိနေ
ခဲ့ရာ မလာသေးသည်နှင့် ကိုသိန်းမောင်၏ဇနီးသည် ၎င်းအတွက် သီးသန့် ခူးထားပြီးလျှင်
ကျွန်တော်တို့လည်း နံနက်စာကို စားနှင့်ကြလေ၏။

တနာရီထိုးလတ်သော် ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးရုံမှပြန်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကိုသိန်းမောင်၏ဇနီး
ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးသော နံနက်စာကို စားလျက်ရှိရာ ကိုသိန်းမောင်၏ဇနီးက....

“ဘယ်နှယ်လဲ ဦး၊ အမှုက ဘယ်လိုနေပါသလဲရှင်”

“တဝက်လောက်တော့သေချာပါပြီ”

“ဘယ်လို သေချာတာလဲရှင်၊ ဦးဘစိန် တောင်ပေါ်က လိမ့်ကျတယ်ဆိုတာ မတော်တဆ
မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“အလို.....ဘုရား၊ ဘုရား၊ ဒါဖြင့် တောင်ပေါ်က တမင်တုန်းချတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်သူကတုန်းချတာလဲရှင်”

“ဒီအထိတော့ မပြောကောင်း သေး ပါ ဘူး လေ၊ အခုတော့ ထင်ကြေးလောက်ဘဲရှိပါ
သေးတယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် ပက်လက် ကုလား ထိုင် ပေါ်တွင် ဆေးတဆုံမျှ ကုန်အောင်သောက်
ပြီးနောက် အပြင်သို့ပြန်ထွက်သွားပြန်ရာ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာတွင် ထမင်းလုံးစီယင်းအိပ်ပျော်
သွားလေ၏။

အိပ်ရာမှနိုးပြီးနောက် ဦးထင်ကျော်သည် အပြင်မှပြန်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အား....

“ကိုင်း ကိုတင်မောင်၊ အသုဘအိမ်ကို ကျုပ်တို့ခဏသွားကြရအောင်ဗျို့၊ ညနေစောင်းသွားရင် လူ့ပုံလိမ့်မယ်၊ ဪ...ဒါထက် တခုသတိပေးထားဗျနော်၊ ဟိုရောက်ရင် ကျုပ်နာမည် ရုတ်တရက် ခင်ဗျားက မခေါ်နဲ့အုံး ကြားလား”

“ကောင်းပါပြီဗျာ...မခေါ်ပါဘူး”

*

*

*

ဦးဘစိန်၏ အသုဘအိမ်သို့ရောက်ကြသောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် ဦးသာနိုးအား ယမန်နေ့က ကြည့်၍သွားခဲ့သော တိုးနယားရုပ်ကို ထပ်မံ ကြည့်၍ ရန် အခွင့်တောင်းရာ ဦးသာနိုးက ကျွန်တော်တို့အား အလုပ်ခန်းသို့ခေါ်သွားပြီး အရပ်များကို လိုက်လံပြသဟန် ပြုလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါမှ ဦးထင်ကျော်မှာ ဦးသာနိုးအား စကားထည့်၍ ထားပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ညော်သည်သုံးယောက်တို့သည် ညော်ခန်း၏နံဘေးတွင် ကုလားထိုင်များဖြင့် ထိုင်ကာ လဘက်ရည်ကြမ်းသောက်လျက်ရှိကြ၏။

ဦးသာနိုးသည် အလုပ်ခန်းတွင် အရပ်များကိုပြသပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့အားညော်သည်များ ရှိရာသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင်....

“ကိုင်း လဘက်ရည်ကြမ်းသောက်ကြအုံးဗျာ၊ ခပ်ဖြေးဖြေးပေါ့”

....ဟု ပြောဆိုကာ ကုလားထိုင်များကို ယူ၍ပေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ညော်သည်သုံးယောက်နှင့်အတူ ရောနှောကာ လဘက်ရည်ကြမ်း သောက်လျက်ရှိကြကုန်၏။

မော်လမြိုင်မှ ကိုတင်ဖေနှင့် မသန်းကျင်တို့မှာ ပန်းပုအနုပညာ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောဆိုကြသောစကားများတွင် တလုံးတလေမျှသာ ဝင်၍ပြောလျက်ရှိသော်လည်း ကိုဘဌေးမှာ မန္တလေးမြို့ရှိ ပန်းပုဆရာကြီးများအကြောင်း၊ မြန်မာ ပန်းပုပညာ တိမ်ကောသွားမည်ကို စိုးရိမ်ရကြောင်းဖြင့် စိကာပတ်ကုံးပြောလျက်ရှိလေရာ ဦးထင်ကျော်ကလည်း ဂရိတ်ပြည်ရှိ ပန်းပုဆရာကြီးများ၊ အီဂျစ်နိုင်ငံရှိ ပန်းပုဆရာကြီးများအကြောင်းနှင့်တကွ အနောက်နိုင်ငံ ပန်းပုပညာများ အကြောင်းကို စိကာစဉ်ကာပြောဆိုလျက်ရှိသဖြင့် နှစ်ဦးသားတို့မှာ တဏှမျှကြာလျှင် စကားလက်ဆုံကျလျက်ရှိကုန်၏။

ထိုအချိန်၌ ဦးဘစိန်၏ဇနီးညွန့်ညွန့်မှာ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် မိန်းမဧည့်သည် ၃-၄ယောက်အား ညော်ခံလျက်ရှိရာမှ ကျွန်တော်တို့ထံလာခဲ့ပြီးလျှင် ဌာနာမှအင်စပိတ်တော်ဦးမူအမည်နှင့် အမိန့်လာတခု

www.burmeseclassic.com

ထောက်လာကြောင်း၊ စာမှာ အိမ်ရှိ ညွှန်သည် သုံးယောက်(ကိတ်တင်ဖေ၊ မသန်းကျင်နှင့်ကိုဘဌေး)
တို့အား ယခုညအတွင်း မည်သည့်အရာကိုမျှထွက်မသွားရန်ပါရှိကြောင်းဖြင့် ပြာပြာသလဲပြောပြ
ပြီးလျှင် အမိန့်စာကို ဦးသာခိုးလက်ထဲသို့ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါဦးထင်ကျော်က ဦးသာခိုးအား....

“ဒါက ဘယ်လိုကိစ္စလဲခင်ဗျ”

“မသိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဦးဘစိန်နဲ့အတူ ရသေ့တောင်ဘက်ကို ကူးတဲ့ ညွှန်သည်သုံးယောက်ကို
ဘယ်မှ ဒီကနေ့ည မသွားပါစေနဲ့အုံးလို့ ပုလိပ်က အမိန့်ပေးတားနေတယ်ခင်ဗျာ”

“ဘာပြုလို့ တားရတာလဲဗျာ၊ ဘာများမသင်ကာစရာရှိလို့ပါလိမ့်”

ထိုအခါ ကိုဘဌေးကဝင်၍ “တောင်ပေါ်က မတော်တဆ ခြေချော် လက်ချော်ကျသွားလို့
ဖြစ်ရတာ သူတို့တားလိုကော အပိုပေါ့မိတ်ဆွေ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ....”

“ပုလိပ်များ သိပ်ခက်တာဘဲမိတ်ဆွေ၊ ဒီလို လူကြီးလူကောင်းတွေ တားထားလို့ နောက်ဆုံး
သူတို့တာဝန်ဖြစ်မှပေါ့”

ထိုအခါ ဦးဘစိန်၏ဇနီးညွန့်ညွန့်မှာ ညွှန်သည်များအပေါ်တွင် လွန်စွာ အားနာလှသည့်
ဟန်ဖြင့်....

“ကျွန်မတော့ ရှင်တို့သုံးယောက်ကို အားနာတာပါဘဲရှင်၊ ဥစ္စာရှင်က ကျေနပ်တာတောင်
ပုလိပ်ကရှုပ်နေပြန်ပြီထင်တယ်”

ကိုဘဌေးသည် စီးကရက်တလိပ်ကိုမီးညှိပြီးနောက်....

“ရှုပ်တာ မရှုပ်တာကိုတော့ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး၊ ကိုယ်သွားရမဲ့လမ်းကို မသွားရတာက
ခက်တယ်၊ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်မှာ ဒီကနေ့ည ညစာစားဘို့တောင်ပိုင်းကမိတ်ဆွေတယောက်က ဖိတ်ထား
တာရှိတယ်၊ သည်တော့ သွားစရာရှိလျှင်သွားရလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်သည် ကိုဘဌေးပြောသောစကားများကို တစုံတရာဂရုမစိုက်ဘဲနေရာမှ
ထလျက် ဦးဘစိန်၏ဇနီး ညွန့်ညွန့်အား....

“ဪ...ဒါထက် တောင်ပေါ်တက်တုန်းက တောင်ဝေးကိုယ်စီ ကိုင်ပြီး တက်ကြတယ်
ဆိုတာ ကိုယ်ကိုင်တဲ့တောင်ဝေး ကိုယ်မှတ်မိကြသေးတယ်မဟုတ်လား”

....ဟု မဆိုသော မေးခွန်း တခွန်း ကို မေးလိုက်ရာ မော်လမြိုင်မှ လင်မယားနှစ်ယောက်
သည်၎င်း၊ ကိုဘဌေးသည်၎င်း၊ ကျွန်တော်သည်၎င်း အံ့အားသင့်ကာ ဦးထင်ကျော်အား ပါးစပ်
အဟောင်းသားဖြင့်ငေး၍ကြည့်ကာ ရှိနေကြလေ၏။ မညွန့်ညွန့်က....

“တခြားလူတော့ မပြောတတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မကိုင်တာတော့မှတ်မိပါတယ်၊ ကျွန်မကိုင်တဲ့
တောင်ဝေးက ထားဝယ်ကြိမ်ဘဲ၊ ဝါးမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ ကိုင်တဲ့ တောင်ဝေးတွေပေါ့ရှင်၊
ဟိုသမင်ချိုပေါ်ကဟာတွေ....”

“ကိုတင်ဖေကော....”

“ကျွန်တော်ကိုင်တာ ဝါးတောင်ဝေးဘဲ၊ ဟောဒီမှာ....”

ကိုယ်တော်တော် နေရာမှ ထပြီးလျှင် သမင်ချိုပေါ်တွင် တင်ထားသော ကြိမ်လုံးနှစ်လုံးနှင့် ဝါးတောင်ဝှေးများကို သွား၍ ယူမည့်အကြံနှင့် သမင်ချိုဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဦးထင်ကျော်သည် ကိုယ်တော်တော်လက်ကို ဆွဲထားလိုက်ပြီးနောက်....

“ဟေ့ လူ သွားမကိုင်နဲ့ ကုန်း အမှုက ဒီတောင်ဝှေးပေါ်မှာ ရှိနေတာဗျ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကိုယ်တော်တော်လည်း နေရာတွင် ပြန်၍ ထိုင်ရလေ၏။ ကို.နောက် ဦးထင်ကျော်က ဆက်၍....

“မသန်းကျင်ကကော”

“ကျွန်မလဲ ဝါးတောင်ဝှေးပါဘဲ ရှင်”

“ဦးဘစိန်က တောင်ဝှေး မကိုင်ဘူးဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီက ကိုဘဌေးကကောဗျာ”

“ကျုပ်ထားဝယ်ကြိမ် ကိုင်တယ်”

“ဪ...ဒါထက် မညွန့်ညွန့်ကိုင်တဲ့ တောင်ဝှေးက ထားဝယ်ကြိမ် နှစ်လုံးအနက် ဘယ်ဟာ ဆိုတာကော ပြောနိုင်ရဲ့လား မညွန့်ညွန့်”

“ပြောနိုင်ပါသော်ကောရှင် ဟိုဘက်က အလုံးသေးသေးဟာကျွန်မကိုင်တာ၊ ဒီဘက်ကအလုံး ကြီးကြီးက ကိုဘဌေးကိုင်တဲ့ တောင်ဝှေး”

“ဟုတ်ကဲ့လား ကိုဘဌေး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ချင်သေးလို့လဲ၊ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ ပုလိပ်က မသင်္ကာရတဲ့အထဲ ခင်ဗျားက စစ်လားကြောလားနဲ့ ခင်ဗျားက ဘာမို့ လို့လဲ”

“ရန်ကုန်က စုံထောက် မောင်ထင်ကျော် ဆိုတာ ကျုပ်ဘဲ”

ဦးထင်ကျော်သည် ကိုယ်ကို ယခင်ကထက် မားမားမတ်မတ် ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ထား၍ ပြောခြင်းဖြစ်ရာ အခန်းတွင်းရှိ လူများမှာ ဦးထင်ကျော်အား ကြည့်ကာ ကြောင်ရွှေသို့ ရောက်လာသော ကြွက်များကဲ့သို့ ဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိကြကုန်၏။

ညီအစ်အရင်းကဲ့သို့၎င်း၊ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းကဲ့သို့၎င်း နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံ၍ လာခဲ့သော ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် ဦးထင်ကျော်၏ ခံ့ညား တည်ကြည်သော မျက်နှာကို မြင်ရသောအခါ အလုံအလျောက် ကြောက်ရွံ့မိသော စိတ်များပင် ပေါ်ပေါက်၍ လာမိ လေသည်။

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်သည် သမင်ချို ရှိရာသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် တောင်ဝှေးများ အနက် ထားဝယ်ကြိမ် နှစ်ချောင်းကို အဖျားဘက်မှ ကိုင်ပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်တွင် ဖြေးညှင်းစွာတင်ထား လေ၏။

ထိုအခါ မောင်ဘဌေးသည် အတန်ကြာ ကြက်သေသေလျက် ရှိရာမှ သတိရ၍ လာဟန်ဖြင့်....

“ဒီထားဝယ်ကြိမ် အကြီးတောင်ဝှေးကို ကျုပ်ကိုင်တာနဲ့ အမှုနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲဗျ”

“ဘယ်လိုဆိုင်တယ်ဆိုတာ တဖြေးဖြေး ခင်ဗျားသိပါလိမ့်ဗယ်”

၎င်းနောက် ဦးထင်ကျော်သည် တည်ငြိမ်လေးနက်သောအသံဖြင့် “ဦးဘစိန်က တဲပြီး အခေါ်ခံခဲ့ရတဲ့လူဟာ ခြုံကွယ်တဲ့ အတွေ့အထောက်တော့ ဦးဘစိန်နဲ့ ဘေးချင်းတိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်သွားပြီး ကြိမ်လုံးနဲ့ ဦးဘစိန် လက်ချာဘက် နဲ့ဘေးကို ထိုးချလိုက်တာ ဦးဘစိန်ရဲ့ လက်ချာဘက် နဲ့စောင်းမှာ အက်ရာရသွားတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဦးဘစိန်ဟာ အင်မတန် သတိကောင်းတဲ့ လူတယောက် ဖြစ်လေတော့ သူ့ဘေးကို ထိုးလိုက်တဲ့ တောသံဇွေးကို လိမ်မကျခင် ဖြတ်ခနဲ ဖမ်းပြီး ဆွဲလိုက်သေးတယ်။ အဲဒီလို ဆွဲလိုက်တဲ့အခါမှာ ကြိမ်လုံးအရင်းက နဲ့နဲ့ဆွေးနေတယ်။ ကြိမ်အမြစ်တခုကလဲ ထွက်နေတယ် ဆိုတော့ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ တအားကုန် ဆွဲလိုက်တာမှာ ဦးဘစိန်ရဲ့ လက်ဖဝါးကို ကြိမ်မြစ်ကြီး စူးပြီးဝင်သွားလိုက်တာ နဲ့ရောသလား။ ကိုင်း...ဦးသာခိုး ကြည့်စမ်းဗျာ၊ ကြိမ် လုံး အ ကြီး က အရင်းဘက်မှာ တလက်မလောက်ပဲနေတဲ့နေရာ ရှိသလားလို့၊ ကိုင်းဗျို ကိုတင်ဖေတို့ ကိုတင်မောင်တို့ ကြည့်ကြစမ်း။”

ထိုအခါ ဦးသာခိုးနှင့် ကိုတင်ဖေတို့သည်၎င်း၊ ကျွန်တော်တို့သည်၎င်း နေရာမှ အသီးသီး ထကြပြီးလျှင် ထားဝယ်ကြိမ်လုံးကြီး၏ အရင်းဘက်ကို အသေအချာကြည့်ရှုကြလေ၏။ ကြိမ်လုံး၏ အရင်းဘက်ဘကြီးအနီး၌ကား တလက်မ၏လေးပုံသုံးပုံခန့် အမြစ်စတခုကျိုးလျက်ရှိသည်ကိုတွေ့ရ၏။

“ဘယ် နယ်လဲ ဦးသာခိုး ဘာတွေ့သလဲ ခင်ဗျ”
 “အမြစ်ကနေပြီး ကြိမ်လုံးအရင်းမှာ အစပဲနေတဲ့နေရာ တွေ့ရပါတယ်”

“ဦးဘစိန်တို့ခေါ်လာတဲ့လူက မမြော်လင့်ဘဲ ဦးဘစိန် နဲ့ဘေးကို ကြိမ်ဘုနဲ့ ဆောင်ပြီး တွန်းလိုက်ကော့ ကမန်းကတန်းသွပ်ဆွဲရာ ကြိမ်လုံးကို ဖမ်းဆွဲလိုက်တာ ကြိမ်မြစ်ကြီးပဲပြီး ဦးဘစိန် လက်ဖဝါးမှာ စူးကျန်ရစ်ခဲ့တာ အလောင်းကို သွားကြည့်တော့မှ ဦးဘစိန်ရဲ့ ညာလက်ဖဝါးက ညှပ်နဲ့ဆွဲယူပြီး မနဲနှုတ်ယူခဲ့ရတယ်။ ဟောစီမှာ ကြည့်ကြ”

ဦးထင်ကျော်သည် အတွင်းအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံထည့်ထားသော သားရေ အိတ် က လေး ကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် ၎င်းအထဲမှ စက္ကူဖြင့် အသေအချာထုပ်ထားသော တလက်မ၏လေးပုံသုံးပုံခန့်ရှိ သစ်ခွံတိုလေးတချောင်းကို ကျွန်တော်တို့အားထုတ်ပြလေသည်။ (သစ်သားစကလေးမှာ ကြိမ်လုံးတွင် ပဲ၍နေသောနေရာနှင့် အကီက်လျက်မှီ၏)။

“အမယ်လေး... ကိုဘစိန်ရဲ့ လက်စသတ်တော့ သူများ လက်နက်နဲ့ သေရတာပါကလား နော်၊ ကိုဘစိန်ရေ...ကိုဘစိန်ရဲ့ ညွန့် ဘယ် နယ်လုပ်ပြီး ဖြေရပါမလဲနော်၊ အသံနာလှ ချေရဲ့ ကိုဘစိန်ရဲ့”

...စသည်ဖြင့် ထိုအချိန်အထိ စကားမပြောဘဲ နေခဲ့သောညွန့်ညွန့်သည် ဟစ်အော်ငိုယိုလျက် ရှိသွားလေ၏။

ဦးထင်ကျော်မှာ ပြုတင်းပေါက်တခုကိုမှီလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရကား၊ ထိုခဏ၌ မောင်ဘဌေးသည် အတွင်းအိတ်ထဲမှ တစုံတရာကိုထုတ်ယူပြီးလျှင် ဦးထင်ကျော်ရင်ဝဆီသို့ တအားစိုက်လိုက်ပြီးနောက် ပြုတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်သို့ ခုန်၍တက်လိုက်လေ၏။

သို့သော် ဦးထင်ကျော်သည် နဲ့ဘေးသို့ လျှင်မြန်စွာ တိမ်းရှောင်လိုက်သည်ဖြစ်၍ ၎င်း၏ မားမြောင်မှာ အိမ်နံရံ၌သာ စိုက်၍ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ အဲဒါအားသင့်လျက်ရှိစဉ်၊ ဦးထင်ကျော်လည်း....

“အောင်မယ်....ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို စမ်းသလား၊ ကိုင်းကွာ....”

....ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် တံခါးဘောင် ကို ထောက်၍ထားသော မောင်ဘဌေး၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို လိမ်ညစ်ကာ အောက်သို့ဆောင်၍ ချလိုက်ရာ မောင်ဘဌေးမှာ ကြမ်းပေါ်တွင် ပက်လက်လန်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်လည်း မောင်ဘဌေး၏ ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်ကို ဘိနပ်ဦးဖြင့် နှင်းထားလိုက်ရာ....

ထိုခဏ၌ပင် အပြင်မှ ခြေသံများ ကြားရပြီးနောက် အင်စပိတ်တော် ဦးမူသည် ရာဇဝတ်အုပ် တယောက်၊ ပုလိပ်သား နှစ်ယောက်တို့နှင့်အတူ အခန်းတွင်းသို့ ဝင် လာ လေ ၏။ ထိုအခါမှ ဦးထင်ကျော်လည်း အင်စပိတ်တော် ဦးမူအား အကျဉ်းချုပ် ပြောပြသောအခါ ပုလိပ်သား နှစ်ယောက်တို့မှာ မောင်ဘဌေး၏ လက်ကို တဖက်စီကိုင်၍ ထားကြလေ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဦးထင်ကျော် သေချာပြီလား”

“သေချာပါပြီ ခင်ဗျား၊ ကာယကံရှင်က ဖွင့်ပြီး ပြောခုံဘဲကျန်ပါတော့တယ်၊ အော်....ဒါထက် ကလောဌာနက ပြန်လိုက်တဲ့ ကြေးနန်းစာ အင်စပိတ်တော်မင်းဆီမှာ ပါပါသေးလား ခင်ဗျား”

“ပါ....ပါတယ်ဗျ ရော့”

ဦးထင်ကျော်သည် ကြေးနန်းစာရွက်ကို အင်စပိတ်တော် ဦးမူထံမှယူပြီးလျှင်ကျွန်တော့အား လှမ်း၍ပေးလိုက်ပြီးနောက်....

“ကိုင်း....ကိုတင်မောင်၊ ကြေးနန်းမှာပါတဲ့အတိုင်း ဗမာလို ပြန်လိုက်စမ်းဗျား၊ ဟောဒီက အားလုံးကြားရအောင်”

ကျွန်တော်က ကြေးနန်းစာကို အောက်ပါအတိုင်းအဓိပ္ပာယ်ပြန်၍ပြလေသည်။

“စောဟန်....ရှမ်းလူမျိုး၊ အသက် ၂၄ နှစ်ခန့် ကလေးမြို့ဇာတိဖြစ်၍ မူလတောင်ယာ လုပ်ကိုင်စားသည်။ ပထမတောင်ကြီးမြို့၌ ဓားခုတ်မှုဖြင့် ထောင်ဒဏ် တနှစ် ကျခံရဘူး၏။ ထို့နောက် သီပေါတွင် ဘိန်းမှုဖြင့်တကြိမ်၊ မန္တလေးတွင်ချိတ်မှုဖြင့် နှစ်ကြိမ်၊ လားရှိုးတွင် ကစားမှုဖြင့်တကြိမ် အပြစ်ခံရဘူးသည်။ ပုံသဏ္ဌာန်အရပ်ပုပု၊ နှုတ်ကျယ်ကျယ်၊ နှာတံပေါ်၍ အသားဖြူသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်သာရှိ၍ ၎င်း၏နှမ စောမူလွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်က အဆိပ်သောက်၍ သေဆုံးသွားသည်။ မော်လမြိုင်ဘက်မှ ပန်း ပု ဆရာ တယောက်နှင့် အကြောင်းပါပြီးနောက် ကိုယ်ဝန်ရှိလာသောအခါ စွန့်ပစ်သွား၏။ စောဟန်မှာယခုအခါ ကလေးတွင်မရှိ၊ ခရီးထွက်သွားသည်။ ဘိန်းချသောအလေ့အကျင့်ရှိသည်”

ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးတံမှဆေးများကို ခါချလိုက်ပြီးနောက်....

“ကိုင်း....ကြားကြပြီမဟုတ်လား....ဘယ်နှယ်လဲကိုစောဟန်၊ ဘာများ ပြောချင်သေးသလဲ”
(အံ့ကြိတ်လျက်) “ကျုပ်နာမည် ဘဌေးဗျ”

“ဒါက ခင်ဗျားမည့်ထားတဲ့ ဗမာနာမည်ကိုးဗျ၊ နေပါအုံး၊ ဒီကပန်းပုဆရာကြီး ဦးဘစိန် ငယ်ငယ်က ခင်ဗျားနဲ့မကလေးနဲ့ ဘယ်လိုအဆက်အသွယ်ရှိကြသလဲဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါအုံး၊ ဒီက ကြေးနန်းစာဟာ ခင်ဗျားနေတဲ့ ကလေးကဌာနာအုပ် ကိုစိန် ရိုက်လိုက်တဲ့ ကြေးနန်းဘဲ၊ ခင်ဗျား ငြင်းချင်ငြင်းလေ၊ ဌာနာအုပ်ကိုစိန်တို့ရုံးကျတော့ အကုန်ဖော်ပြီးသားပေါ့၊ ခင်ဗျား ထုဝင်ကို ကိုစိန်လက်ထဲမှာ အကုန်လုံးရှိတယ်”

ထိုစကားများကို ကြားရသောအခါ မောင်ဘဌေးခေါ် မောင်စောဟန်သည်ယခင်ကကဲ့သို့ ခက်ထန်သောမျက်နှာ အမူအရာမရှိတော့ဘဲ ကြောင်ရွှေ့သို့ ရောက်လာသော ကြက်ကလေးကဲ့သို့ မျက်နှာပျက်ကာ ရှိနေလေ၏။ ထို့နောက် မောင်စောဟန်၏ မျက်နှာမှာ တစုံတခုကိုပြောရန် အားယူလျက်....

“ကျုပ်နဲ့မ စောမူဟာတခြားမဟုတ်ဘူးဗျ၊ အခုသေသွားတဲ့ဘစိန်က လူညံ့ဖြားပြီးအစော် ကားခံရရှာတယ်၊ ရှိသမျှလက်ဝတ်လက်စားလဲပြတ်တယ်၊ လူလဲဗိုက်တလုံးနဲ့အပတ်တင် ကျန်ရစ်ခဲ့ တယ်၊ အားရအောင်စော်ကားပြီး ဗမာပြည်ထွက်ပြေးပါလေရော့လား၊ ဒါနဲ့ မစားနိုင်မသောက်နိုင် တပ်နပ်နံတလိမ်လိမ်ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးဒီစိတ်နဲ့ဘဲ အဆိပ်သောက်သေသွားရှာတာဘဲဗျ၊ ကျုပ်နဲ့မ အပေါ် ရက်စက်တဲ့လူဒီလိုလက်စားချေဘို့အချက်ကောင်းတွေ့တုန်း လုပ်လိုက်တာပေါ့ဗျ၊ ဘာညာ စရာရှိသလဲ၊ မိန်းကလေးတယောက်ကို ကိုယ် အလိုပါအောင်လှည့်ပတ်ပြီး ဖျက်ဆီးတဲ့လူတယောက်ကို ဒီလိုသေချင်းဆိုးနဲ့ သေထိုက်တယ်လို့ ကျုပ်က ယူဆတယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ ခင်ဗျား”

ထိုအခါဦးထင်ကျော်က မျက်နှာကို ချိုသာစွာထားပြီးလျှင် ကြားဖြတ်၍....

“သူတို့ချင်း ဘယ်လိုတွေကြတယ်ဆိုတာ မပြောဘူးလားဗျ”

“ကျုပ်နဲ့မက ချစ်ချောဆိုတော့ ပုံတူအရုပ်ထုဘို့ ‘ကြေးစား’နဲ့လိုက်ရာကစပြီး သူတို့ချင်းဖြစ် ကြမှာပေါ့ဗျ၊ ဖြစ်တာဖြစ်ပါစေ၊ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမလင်ယူသားမွေးကြဆိုတာ အဆန်းမဟုတ် ပါဘူး၊ ကျုပ် စိတ်နာတာက ဗိုက်တလုံးနဲ့ ထားခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးရသေးတယ်ဆိုတာ သူ့အစား ကျုပ်ရှက်လှသဗျ၊ ယောက်ျားတန်မဲ့ယောက်ျားဈေးဖျက်လဲလူ တောင်ကမ္ဘာအကွေ့မှာကြိမ်လုံးနဲ့ နံဘေးကိုတချက်ထောက်လိုက်တော့ ဂျမ်းပြန်ပြီး ကားကနဲကျသွားလိုက်တာ၊ ကြည့်လိုက်ရတဲ့အရသာ ရှိလိုက်တာ မျက်စိထဲအခုထက်ထိ မြင်သေးတယ်”

“နေပါအုံး....လိမ်မကျခင် ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ကြိမ်လုံးဘုကို ဦးဘစိန်က တချက် လှမ်းပြီးဆွဲလိုက်သေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ခင်ဗျားပြောတာနဲ့ တကိုက်ထဲပါဘဲ”

(မျက်နှာကို ယခင်ကထက်ချိုသာစွာထားလျက်)

“ဒါနဲ့ ဦးဘစိန်အတွင်းခန်းထဲကအရုပ်ကိုခွဲခဲ့တဲ့ အကြောင်းကကောဗျ”

(အံ့အားသင့်လျက်) “အောင်မယ်....ဆရာတို့က ဒီဟာတွေတောင်သိနေမှကိုး”

ထိုအခါဦးထင်ကျော်သည် အိတ်ထဲမှဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြပြီးနောက်....

“ဒီဓာတ်ပုံမဟုတ်လားဗျ၊ ခင်ဗျားနဲ့မ ခင်စောမူဆိုတာ”

(ဓာတ်ပုံကိုယူသော ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုလျက်)

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဦးဘစိန်စော်ကားသွားတာသုပေါ့!”

မောင်စောဟန်သည် ဓာတ်ပုံကိုရင်ပတ်နှင့်ကပ်၍ ထားလိုက်ပြီးလျှင်.....

“ညီမလေးရေ...အစ်ကိုကြီးတော့ ညီမလေးကို စော်ကားတဲ့လူကို လက်စားချေလိုက်ရလို့ ကြေနှပ်နေပြီ”

....ဟု တကိုယ်တည်းရေရွတ်ကာ မျက်ရည်များကျလျက်ရှိရှာ၏။ ထို့နောက် အင်စပိတ်တော် ဦးမုသက်သို့လှည့်ပြီးလျှင်.....

“ကိုင်း...ဖမ်းကြ၊ဖမ်းကြ၊ ခင်ဗျားတို့ထုံးစံရှိတဲ့အတိုင်းလုပ်ကြ၊ ကျုပ်နုမကို စော်ကားတဲ့ လူတယောက်ကိုလက်စားချေလိုက်ရပြီးတဲ့နောက်ကျုပ်သေပျော်ပါပြီ၊ ကြီးစင်ကိုကျုပ်ပျော်ပျော်ကြီး တက်မယ်”

....ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ဦးထင်ကျော်လည်း တချက်မျှသက်ပြင်းချလိုက်ပြီးနောက်.....

“အင်စပိတ်တော်မင်း၊ ကျွန်တော် ဝတ္တရားတော့ကုန်ပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခွဲပြုင် ပါအုံး၊ကိုင်း...ကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်တို့ပြန်ကြစို့”

ကျွန်တော်တို့လည်း အင်စပိတ်ဘက် ဦးမူနှင့်တကွ ဦးသာခိုးတို့ကိုပါ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် နေအိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ ညွန့်ညွန့်မှာအခန်းတွင်းသို့ဝင်သွားပြီဖြစ်၍ မောင်စောဟန် ပြောသော စကားများကိုပင် ကြားဟန်လက္ခဏာမရှိချေ။

နောက်တနေ့၌ ကျွန်တော်တို့လည်း အိမ်ရှင်ကိုသိန်းမောင်ဇနီးမောင်နှံတို့ကိုပါ နှုတ်ဆက် ခဲ့ပြီးလျှင် မီးရထားဘူတာသို့ဆင်းကြရာ ရထားထွက်ခါနီး၌ဦးသာခိုးသည် ကျွန်တော်တို့သီးဖင်းကွတ် သီးကြက်မောက်သီးခြင်းများနှင့် ရောင်းလာပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ဘားအကြိမ်ကြိမ် ကျေးဇူးတင် စကားပြောကြားနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ရထားထွက်တော့မည့်ဆဲဆဲ၌ ဦးထင်ကျော်လက်ထဲသို့ ပိတ်၍ ထားသောစာအိတ်ထူထူတလုံးကို ထည့်၍သွား၏။

ရထားတရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးတံကိုခဲကာ မှန်ပြုတ်တင်းသို့ ခေါင်းကိုပြုတ်၍ကြည့်ယင်း.....

“ဗျိုကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်တို့နှစ်ရက်တောင် အပြန်နောက်ကျသွားတယ်နော်”

“နို့ပေမဲ့ တော်ပါသေးတယ်ဗျာ...ဘုရားဖူးယင်းလိပ်ဥရဲခဲလို့”

